



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1658

§. 206. Ferens mixturam myrrhæ & aloes quasi libras centum. v. 39.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

nis sunt extortæ. Quæret quis quare non vnus ex duodecim discipulis accessit ad Pilatum, & petijt corpus Iesu: dico propter metum Iudæorum delituisse discipulos, excepto Ioanne, nec ausos fuisse prodire: Iosephum autem quia bene nobilis & Pilato notus excussisset timorem, existimando iam extinctam esse Iudæorum iram & quod aduersarius illis Crucifixus & mortuus esset, sumptuosam tamen ei velle facere sepulturam cum Nicodemo, quem conuenerat Iesus de nocte ad instruendum in fide. Atque hic Nicodemus post exhibitum Christi corpori pietatis officium, à Iudæis raptus, carcerique mancipatus, horribiles ab ipsis persecutiones passus est, testatur Voragineus in eius inuentione, Nicodemum non solum ab eius principatu exectum, sed bonis etiam spoliatum, verberibusque ad necem disiectum. Hic post Christi resurrectionem linthea anima & reliqua Passionis Christi instrumenta summa cum diligentia collegit, sacramque sindonem apud se seruauit, eius dies festus seruatur 25. Martij, inuentione autem eius corporis miraculosa die 3. Augusti.

Gratulor tibi, ô Nicodeme, pro generoso hoc tuo facinore, gratulor, inquam, & conglorior. Tu sensisti, quam efficax esset vis Christi, quæ ne tantillum remisit in mortuo. Iam ipsa mors eius operabatur; te tuique similes ad pretatis officia realemque fidei professionem trahendo: vt quem prius occultum tantum ob metum Iudæorum, colebas viuum, nunc intrepide coram omnibus profitearis occisum. Te precor humiliter & deuote, sancte Nicodeme, intercedere digneris pro me apud eum quem viuum honorasti, mortuum visitasti & sepelisti, vt eum tecum semper honorare valeam & laudare in sæcula sæculorum, Amen.

§. 206. *Ferens mixturam myrrha & aloës quasi libras centum. v. 39.*

Posteaquam viri sancti necessaria ad sepulturam Christemissent, & omnia quæ facerent clam fieri debuerint, ne maledictus illos populus impediuisset, seniores illi viam in Caluarie montem corripiant (& quod sine commiseratione dicere nequeo) forte scalas gestant humeris, neque torum lacrymis humectant.

Eleuare, ô cor meum, nam hodie exequiæ viri honestissimi peragentur quibus te oportet adesse. Omnes enim illi, qui in ijs apparent, admittentur ad cœlos, & qui plorant remunerationem accipient, & vide quo pacto in superiore parte Crucis fleat Nicodemus, & Iosephus in inferiore pia procumbat Mater in doloribus & fletu amarissimo, quomodo languida

volenta sit crux, quo pacto fleat tota cognatio, quo pacto in sinu matris depositus sit mitis Dominus Iesus, & eius pectori applicetur. O quantum lamentum, dum filij miserabile corpus tam dire dilaniatum percussum, & humilitatum atque ita distractum, matris occuparet gremium totum, & adhuc corona spinea coronatum, materni oculi contemplabuntur: ô quã tristis supra modum fuit illa benedicta, videns filium ita miserabilem & abiectum tanquam vermem, qui pedibus conculcatur: imo contristata fuit vsque ad mortem nisi vnico illo gaudio aliquo modo perfusa fuisset quod digna esset in sinu suo materno eum recipere, licet mortuum, sanguine tinctam & miserabiliter vulneratum. Quare oppido gauisa filium recuperatum quem ambabus vlnis amplexata est, cordi ac pectori suo apposuit, ore suo virgineo oscula incessanter impressit, & omnia obsequia humanitatis exhibuit saluatori mundi. Verum hoc gaudium summum mœrorem coniunctum habebat dum consideraret primum *Quis esset* videlicet filius Dei viuentis, sapientia patris, gloria cœlorum, & corona sanctorum omnium: deinde *Quid perpeffus esset*, qui factus fuerat tanquam vermis & non homo opprobrium hominum, & abiectio plebis. deinde *pro quibus* passus esset, nempe pro nobis miseris & fœtidissimis peccatoribus hominibus: ingratis, qui diram eius passionem parui facimus, vulneribus sacris ac morte amarissima tam impie abutimur, ridentes ea & subannantes tanquam res lusorias: cum tamen sine intermissione, sustinendo abstinendo & operando, gratia nobis pro ijs agendæ essent. His consideratis benedicta Virgo Maria Mater eius lætitiã cum tristitiã coniunctam habens filium cum summa reuerentia in sinum Virgineum atque Maternum identidem recepit.

O Clementissime Deus ac Domine, da vt ego miserimus peccator dignus efficiar te recipere in venerabili sacramento, assumam te tanto cum gaudio, quanto te de Cruce depositum benedicta virgo & mater tua recepit. Tu enim es Dominus meus & Deus meus, qui vniuersa quæ sunt in cœlo & in terra exhibitas: tu es vita animæ meæ, per quam habeo omnia: tu es mihi auxilium in tribulatione, fortitudo in infirmitate, virtus mea vnica, perfectio omnium bonorum operum: tu sis solus in quo conquefcam qui cor & sensus meos satiare potes: lætabor ne igitur in aduentu tuo, cum mihi appropinquas per Venerabile Sacramentum? merito sane lætor & exulto nam quando tu ad me venis, habeo quasi cœlum in terris, vt in omni tribulatione & dolore, in omni tristitiã & afflictione sum quasi tecum in cœlo. Nam tu mederis omnibus vulneribus, tu consolaris in omni af-

fictione tu confortas in pusillanimitate, tu in nobis tentationes vincis. Merito igitur exulto in tuo aduentu per venerabile sacramentum, nam tecum pariter ad me intrat omne bonum, siue hoc intelligam siue non penetrem. Verum hæc lætitia iuste in ærorem admixtum habebit: nam dum animaduerto quid tu sis, & quid ego, quanta beneficia mihi exhibueris tu & quam ingratus sim pro his ego; quanta passus sis pro me & quam parum hæc recogitentur à me; merito in ærore tabesco. Quid enim sum ego miser vermiculus terræ, spurcissimus peccator, fœtidissimum luctum, ut mihi aliquid arrogem, qui dum me bene considero etiam nihilo sum minus. Quid igitur sum ut tu Dominus meus & Deus meus Creator cœli & terræ, magister omnium, lumen cœli, gloria Angelorum & honor sanctorum omnium, ad me terræ vermiculum (si adhuc nomen vermiculi merear) intres?

S. 207. *Acceperunt ergo Corpus Iesu, & ligauerunt illud linteis cum aromatibus sicut mos est Iudaos sepelire. v. 40.*

Morem suæ gentis non malum Christus in se seruari permisit, etsi hic in scriptura sacra non esset præceptum ut sciamus huiusmodi officii honorem fidelium corpori emortuo exhiberi posse. 2. ut non sola scripturæ mensura cuncta velimus mensurare, sed cum ea quæ rationabilia sunt, nos posse seruare, imo debere. ad quid enim ratio nobis data vel innata est, si eam sequi vel usurpare sit nefas sed quare non dicuntur vixisse corpus sed linteis & aromatibus inuoluisse? Vtique quod vngere esset tenue, ipsis aromatibus infodere & immergere liberale. & corpus adeo lacerum, ut vix alius esset modus illud tractandi, imo occasus solis imminens, & festus dies inchoare cum solis occasu gestiens ita vegeter festinari. Factum est igitur in Christi Domini corpore quod Aegyptij in suis Mumijs procurant se cernuntur, de quibus doctissime scripsit Athanasius Kircherus in suo Oedipo recens Romæ excuso, ut gentilem & Iudaicum morem si cum ratione consentit sciamus non esse abominandum.

O Vos mei digiti; ô calame scriptor iustum æquumque est ut adeo mirabili rei interficis, vnctionique huius demortui: sustinete modicum quo sic mei oculi sese non nihil ad lacrimandum disponant. Aequum est, ô cor meum, ut gemas & æquum est, oculi mei, ut ploretis, quippe cum singuli hic & gemant & plorent, & qui maxime illum diligit, maxime egeriam lacrimis illum prosequatur, vos non decet ferari & esse otiosos